

AUTOR SÉRIE BESTSELLEROV MNÍCH, KTORÝ PREDAL SVOJE FERRARI

ROBIN SHARMA

VIAC AKO 15 MILIÓNOV CELOSVETOVO PREDANÝCH KNÍH

KLUB RANOSTAJOV

OVLÁDNI SVOJE RÁNO

POZDVIHNI SVOJ ŽIVOT

„Knihy Robina Sharmu pomáhajú ľuďom na celom svete prežiť výnimočný život.“

– PAULO COELHO

ROBIN SHARMA

KLUB RANOSTAJOV

OVLÁDNI SVOJE RÁNO
POZDVIHNI SVOJ ŽIVOT

THE 5 AM CLUB

Copyright © 2018 by Robin Sharma

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Publishers Ltd., Toronto, Canada.

Slovak edition © 2018 by Eastone Group, a.s.

Z anglického originálu *Robin Sharma – The 5 AM Club*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd., preložil Michal Zidor.

V roku 2019 vydalo vydavateľstvo Eastone Books, Bratislava.

www.eastonebooks.com

Translation © 2019 Michal Zidor

Jazykové úpravy: Mgr. Katarína Ružičková

Verše: Jana Kantorová-Báliková

Redakčné úpravy: Mgr. Alica Činčárová

Layout: Studio Eastone

Tlač: Kasico a. s.

Všetky práva vyhradené.

Okrem použitia ukážok pre účely recenzie a kritiky žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8109-364-7

SPRÁVA OD AUTORA + VENOVANIE

Som nesmierne vďačný, že máte v rukách túto knihu. Zo srdca dúfam, že pomôže naplno vyjadriť váš talent a schopnosti, spôsobí revolučnú a hrdinskú transformáciu v rámci vašej kreativity, produktivity, prosperity a služby svetu.

Táto kniha sa zakladá na koncepte a metóde, pomocou ktorej som viac než dvadsať rokov učil svetoznámych podnikateľov, riaditeľov legendárnych spoločností, športové superhviezdy, hudobné ikony a členov kráľovských rodín – s neobyčajným úspechom.

Knihu som písal v priebehu štyroch rokov v Taliansku, Juhoafrickej republike, Kanade, Švajčiarsku, Rusku, Brazílii a Mauríciu. Niekedy zo mňa slová plynuli tak ľahko, akoby mi do chrbta fúkal mierny letný vánok, inokedy to šlo ťažko. Občas som mal pocit, akoby som mával bielou vlajkou kreatívneho vyčerpania, po iné dni tohto intenzívne duchovného procesu ma do ďalšej práce tlačila zodpovednosť presahujúca vlastné potreby.

V knihe odovzdávam všetko, čo je vo mne. Nesmierna vďaka patrí skvelým ľuďom z celého sveta, ktorí mi ju pomohli dokončiť a stáli pri mne.

A tak s naplneným srdcom pokorne venujem túto prácu vám, čitateľom. Svet potrebuje viac hrdinov a načo na nich čakať? Máte na to stať sa jedným z nich.

S láskou + úctou

OBSAH

1. Nebezpečný skutok	1
2. Každodenná filozofia o tom, ako sa stať legendou	3
3. Nečakané stretnutie s prekvapivým cudzincom	10
4. Zbavte sa priemernosti a všetkého obvyklého	16
5. Bizarná cesta k rannému majstrovstvu	33
6. Cesta za vrcholovou produktivitou, virtuozitou a neporaziteľnosťou	42
7. Príprava na transformáciu začína v raji	54
8. Vstávanie o piatej: ranná rutina ľudí, ktorí tvoria históriu	61
9. Schéma na vyjadrenie veľkoleposti	71
10. Štyri metódy velikánov	83
11. Zvládanie životných ťažkostí	122
12. Členovia Klubu ranostajov objavia Protokol o zavedení nových zvykov	131
13. Členovia Klubu ranostajov sa naučia Recept 20/20/20	163
14. Členovia Klubu ranostajov zisťujú, aký dôležitý je spánok	189

15. Členovia Klubu ranostajov sa dozvedia o Desiatich taktikách celoživotnej geniality	200
16. Členovia Klubu ranostajov sa dozvedia o Dvojitom cykle elitnej produktivity	221
17. Členovia Klubu ranostajov sa stanú hrdinami svojho života	250
<i>Epilóg: O rok neskôr</i>	261
<i>O autorovi</i>	265
<i>Našartujte svoj osobný rast pomocou svetových bestsellerov Robina Sharmu</i>	267

„Budeme mať celú večnosť na oslavovanie víťazstiev,
avšak len zopár hodín do zotmenia na to, aby sme ich
vybojovali.“ — **Amy Carmichael**

„Nikdy nie je príliš neskoro alebo, ako v mojom prípade, príliš
skoro byť kýmkoľvek chcete... Dúfam, že žijete život, na ktorý
ste hrdí. Ak zistíte, že nie, snád v sebe nájdete silu začať
odznova.“ — **F. Scott Fitzgerald**

„A tí, ktorí tancovali, vyzerali ako blázni pre tých, ktorí nepočuli
hudbu.“ — **Friedrich Nietzsche**

1. KAPITOLA

Nebezpečný skutok

Pišťol by bola príliš krvavá. Slučka príliš predpotopná. A čepel noža na zápästí zas príliš tichá. Takže otázka znela: *Ako sa kedysi úžasný život dá ukončiť rýchlo a zaručene s minimálnym neporiadkom, ale maximálnym efektom?*

Len pred rokom vyzerali jej životné okolnosti dramaticky nádejnejšie. Podnikateľka bola všade oslavovaná ako velikán vo svojej oblasti, spoločenská vodkyňa, filantropka. Mala niečo pred štyridsiatkou a viedla technologickú firmu. Založila ju v internátnej izbe počas vysokej školy. Približovala sa k čoraz dominantnejšej pozícii na trhu a vyrábala produkty, ktoré sa u jej klientov tešili veľkej obľube.

Teraz ju však oklamali a musela čeliť zákernému, závistou splodenému prevratu. Mala prísť o podstatnú časť vlastníckeho podielu na spoločnosti, ktorej vybudovaniu obetovala väčšinu života, a musela si nájsť novú prácu.

Ukázalo sa, že krutosť tohto pozoruhodného zvratu je pre podnikateľku neznesiteľná. Pod jej ľadovým zovňajškom bilo starostlivé, súcitné a nadmieru láskavé srdce. Mala pocit, akoby ju zradil sám život. A že si zaslúžila niečo oveľa lepšie.

Zvažovala prehltnutie obrovskej dávky liekov na spanie. Ten nebezpečný skutok by tak bol čistejší. Vezmem si ich všetky a bude to rýchlo za mnou, vravela si. Musím uniknúť pred tou bolesťou.

Potom si všimla niečo na štýlovom dubovom toaletnom stolčeku vo svojej vybielenej spálni – lístok na konferenciu o osobnom zdokonalení. Dostala ho od svojej mamy. Podnikateľka sa obyčajne vysmievala ľuďom, ktorí

chodili na také stretnutia. Vravela im, že majú „zlomené krídla“ a hľadajú odpovede u pseudo-gurua, pričom všetko, čo potrebujú na prežitie plodného a úspešného života, majú už v sebe.

Možno nastal čas prehodnotiť svoj názor. Nevidela veľa možností. Buď pôjde na seminár a zažije nejaký zlomový moment, čo jej zachráni život. Alebo v rýchlej smrti nájde vytúžený pokoj.

2. KAPITOLA

Každodenná filozofia o tom, ako sa stať legendou

„Nesmiete dopustiť, aby váš oheň vyhasol, aby jeho nenahraditeľné plamienky zanikli v beznádejnom močiarí váhania, neistoty a nečinnosti. Nedovoľte hrdinovi svojej duše zahnúť v osamelej frustrácii zo života. Zaslúžite si ho, no nikdy ste ho nedosiahli. Svet, aký si zaslúžite, sa dá získať. Existuje. Je skutočný. Je dosiahnuteľný. A je váš.“ — **Ayn Rand**

Bol to majstrovský prednášateľ. Skutočne strhujúci rečník. Orátor.

Mal už po osemdesiatke a blížil sa ku koncu svojej vychýrenej kariéry. Po celom svete si ho ctili ako kráľa inšpirácie, legendu životného vodcovstva a úprimného svetového velikána, ktorý každý deň pomáhal ľuďom objaviť svoje najväčšie dary.

V kultúre presýtenej nestálosťou a neistotou prednášky Orátora priťahovali davy, aké by zaplnili celé štadióny. Tvorili ich ľudia, čo túžili nielen viesť majstrovský život plný kreativity, produktivity a prosperity, ale aj vášnivo pomáhať celému ľudstvu. A nakoniec si boli istí, že za sebou zanechávajú nádherné dedičstvo a budú mať vplyv na nasledujúce generácie.

Práca tohto muža bola unikátna. Spájala v sebe myšlienky posilňujúce bojovníka v našej osobnosti s tými, ktoré ctili citlivého básnika prebývajúcего v srdci. Svojimi prednáškami ukazoval bežným ľuďom, ako uspieť v najvyšších sférach podnikateľského sveta a zároveň si užívať čaro bohatého života. Nabádal ich, aby znovu začali pociťovať úžas, aký sme poznali predtým,

než tvrdý a chladný svet spútal nášho prirodzeného génia prostredníctvom bláznivej komplexnosti, povrchnosti a technologických rozptýlení.

Orátor bol vysoký, pre pokročilý vek sa však už mierne hrbil. Prechádzal sa po pódiu a kráčal opatrnými, no ladnými krokmi. Dokonale sediace uhľovo sivé sako s úzkymi bielymi pruhmi mu dodávalo elegantný výzor. Okuliare s modrým tónovaním dopĺňali jeho príjemné vystupovanie.

„Život je príliš krátky na to, aby ste zanedbávali svoj talent,“ hovoril Orátor v miestnosti naplnenej tisíckami poslucháčov. „Žijete vo svete možností a vašou povinnosťou je stať sa legendou. Boli ste stvorení na dosiahnutie majstrovských výsledkov, nasledovanie neobyčajne dôležitých životných ciest a na to, aby ste konali dobro na tejto maličkaj planéte. Je vo vašich možnostiach opäť sa stať pánom svojej prirodzenej veľkoleposti v civilizácii, ktorá sa stala z veľkej časti necivilizovanou. Môžete obnoviť svoju ušľachtilosť v globálnej komunite, kde si väčšina kupuje pekné topánky a drahé veci, pričom málokedy investuje do svojho lepšieho ja. Ak sa chcete stať pánom svojho života, mali by ste – nie, musíte – prestať byť „kybernetickým zombíkom“ neustále pripútaným k digitálnym zariadeniam a pretvoriť svoj život na vzor majstrovstva a slušnosti. Musíte sa vzdať egocentricosti. Tá obmedzuje aj dobrých ľudí. Veľké osobnosti tohto sveta vždy dávali, nie brali. Zbavte sa bežne prijímaného klamu, že vyhrávajú tí, čo si nahonobia najviac. Namiesto toho robte hrdinskú prácu. Len tá ohromí trh svojou kvalitou, originalitou a tým, ako veľmi pomáha ostatným. Pokiaľ ide o ochranu svojho vnútra, navrhujem, aby ste viedli osobný život plný silnej morálky, nebeskej krásy a neoblomnosti. Takto, moji milí, vzlietnete medzi anjelov. A pripojíte sa k bohom.“

Orátor sa odmlčal. Z plných pľúc sa nadýchol. Zdalo sa, že sa mu ťažko dýcha a pri nádychu to mierne pískalo. Sklopil pohľad k svojim štyľovým topánkam vylešteným na vojenskú úroveň.

Diváci v prvom rade videli, ako mu po ostarnutej, no kedysi peknej, tvári stiekla jediná slza.

Stále upieral pohľad k zemi. Jeho mlčanie malo efekt ako dunenie hromu. Orátor zrazu pôsobil nestabilne.

Po niekoľkých stresujúcich sekundách, kedy sa niektorí poslucháči nepokoje mrvili na sedadlách, Orátor položil mikrofón, ktorý držal v ľavej ruke.

Potom pomaly siahol do vrecka nohavíc a vybral z neho úhľadne poskladanú vreckovku. Utrel si líce.

„Každý z vás má určité životné povolanie. Všetci si v duši nesiete inštinkt, ktorý vás vedie k veľkoleposti. Nikto v tejto miestnosti nemusí zo-trvávať v priemernosti a podľahnúť masovej tuctovosti, ktorá je v dnešnej spoločnosti taká evidentná spoločne s kolektívnou stratou obchodnej profesionality prejavujúcou sa v priemysle. Obmedzenia nie sú ničím iným než myšlienkovým nastavením. Množstvo dobrých ľudí si ho osvojuje dovedty, kým neveria, že je realitou. Láme mi srdce, keď vidím toľko potenciálne mocných ľudí uväznených v príbehoch o tom, prečo nemôžu byť profesi-onálne a osobne výnimoční. Musíte si zapamätať, že výhovorky zvädzajú z cesty, obavy klamú a pochybnosti kradnú vašu budúcnosť.”

Mnohí prikyvovali. Niekoľkí zatlieskali. Potom sa z mnohých miest ozval hlasný potlesk.

„Rozumiem vám. Naozaj,” pokračoval Orátor. „Viem, že ste si v živote prešli ťažkými časmi. To my všetci. Možno si myslíte, že veci sa nevyvinuli tak, ako ste si to predstavovali v detstve, keď ste boli plní ohňa, túžby a úžas-u. Neplánovali ste, že každý deň bude vyzeráť rovnako, všakže? V práci, ktorá možno dusí vašu dušu. Zaoberáte sa stresom, obavami a nekonečnými povinnosťami, čo potláčajú vašu originalitu a kradnú energiu. Túžite po ne-dôležitých veciach a okamžitom naplnení triviálnych prianí často spájaných s technológiou, ktorá nás neoslobodzuje, ale zotročuje. Prežívate ten istý týždeň tisíckrát dookola a nazývate to životom.

Musím povedať, že mnohí z nás zomierajú v tridsiatke a sú pochovaní v osemdesiatke. Takže vás chápem. Dúfali ste, že to bude iné. Zaujímavejšie. Vzrušujúcejšie. Naplňujúcejšie, zvláštnejšie a magickejšie.”

Pri posledných slovách sa hlas Orátora zachvel. Chvíľu akoby lupal po dychu. Na tvári sa mu zjavili obavy a zvrátil obočie. Posadil sa na stoličku smotanovej farby. Tú opatrne na pódium postavil jeden z jeho asistentov. „Áno, uvedomujem si aj to, že mnohí v hľadisku vediete život, ktorý milujete. Prežívate impozantné úspechy, ste pánom svojho sveta a obohacujete svoje rodiny a komunity nadprirodzenou elektrickou silou. Skvelá práca! Bravo! A predsa ste aj vy zažili obdobia tápania v chladnej a nebezpečnej priepasti temna. Aj vy ste sa stali svedkami úpadku svojej kreatívnej a produktívnej

veľkoleposti, dostali ste sa do slepej uličky pohodlnosti, strachu a otupenosti. To potlačilo obrovské zásoby majstrovstva a odvahy vo vašom vnútri. Aj vás sklamali pusté zimy zle prežitého života. Ani vám sa nepodarilo naplniť mnohé zo svojich najkrajších detských snov. Aj vás zranili ľudia, ktorým ste verili, aj vaše ideály boli zničené. Aj vám sa stalo, že niečo zdevastovalo vaše nevinné srdce a zanechalo život poloprázdny ako krajinu zničenú po vpáde ambiciózných cudzích dobyvateľov.”

V obrovskej konferenčnej hale vládlo napäté ticho.

„Nech sa v rámci svojej životnej púte nachádzate kdekolvek, prosím, nedovoľte, aby bolesť z nedokonalaj minulosti stála v ceste sláve vašej rozprávkovej budúcnosti. Ste omnoho mocnejší, ako si možno v súčasnosti myslíte. Prichádzajú k vám znamenité víťazstvá, zázračné dary. A ste presne tam, kde máte byť, aby ste mohli osobne rásť. Získate neobyčajne produktívny, skutočne obdivuhodný a nadmieru vplyvný život, aký ste si vyslúžili pri svojich najťažších skúškach. V tejto chvíli nič nie je v neporiadku, hoci môžete mať pocit, že sa všetko rozpadá. Ak máte pocit, že váš život je momentálne v troskách, je to len preto, lebo obavy sú o niečo silnejšie ako viera. S trochou praxe môžete stlmiť zvuk hlasu svojho vystrašeného ja. A zvýšiť hlasitosť svojej víťazoslávnej stránky. Pravdou je, že každá prežitá nepríjemná udalosť, každá toxická osoba vo vašom živote a všetky ťažké skúšky, ktoré ste prekonali, boli dokonalou prípravou na to, aby ste sa stali človekom, akým ste teraz. Tie lekcie ste potrebovali na aktivovanie pokladov, talentu a sily, ktoré sa vo vás teraz prebúdzajú. Nič sa nestalo náhodou. Nič nebolo premrhané. Jednoznačne ste presne tam, kde máte byť, aby ste začali viesť život svojich najvznešenejších túžob. Budete môcť budovať impériu a meniť svet. A možno dokonca aj históriu.”

„To všetko znie jednoducho, lenže v skutočnosti je to oveľa ťažšie,” zakričal muž v červenej bejzbalovej čapici sediaci v piatom rade. Mal na sebe sivé tričko s nápisom Metallica a otrhané rifle, aké sa už deravé dajú kúpiť v každom obchodnom centre. Hoci hlasný prejav mohol pôsobiť neúčtivo, tón hlasu a reč tela toho muža vyjadrovali úprimný obdiv voči Orátorovi.

„Súhlasím s vami, úžasná ľudská bytosť,” odvetil Orátor silnejším hlasom. Postavil sa zo stoličky a jeho gracióznosť doľahla na všetkých zúčastnených. „Myšlienky nemajú hodnotu, ak nie sú používané v praxi. Aj najmenšia

aplikácia má vždy väčšiu hodnotu ako najveľkolepejší zámer. A keby bolo ľahké stať sa úžasným človekom a viesť legendárny život, všetci by to robili. Viete, čo tým myslím?”

„Jasné,” odvetil muž s červenou čapicou a prstom si pošúchal spodnú peru.

„Spoločnosť nás nainfikovala sériou neprávď,” pokračoval Orátor. „Napríklad, vraj pôžitok máme uprednostniť pred desivou, no zároveň majestátnou pravdou, že využitie možností vyžaduje tvrdú prácu, pravidelné objavovanie niečoho nového a každodennú oddanosť hlbokú ako more, aby sme vedeli opustiť svoj bezpečný prístav. Podľa mňa je príslub spokojnej nečinnosti a ľahkého života v konečnom dôsledku stokrát desivejší ako život, v ktorom všetko stavíte na jednu kartu a spravíte nemenné rozhodnutie naplniť svoje najkrajšie sny. Svetová extratrieda začína tam, kde sa končí zóna vášho pohodlia – je to pravidlo, ktoré si vždy pamätajú úspešní, vplyvní a šťastní ľudia.”

Muž prikývol. Mnohí ostatní v sieni urobili to isté.

„Od mladého veku nám ostatní vstúpajú predstavu, že prežiť život oddaní hodnotám majstrovstva, ušľachtilosti a slušnosti, by malo byť možné s minimom úsilia. Preto keď naša cesta vyžaduje viac trpezlivosti a vyskytnú sa na nej prekážky, máme pocit, že ideme zlým smerom,” poznamenal Orátor, chytil sa opierok drevenej stoličky a znovu uložil svoje útle telo na sedadlo.

„Vytvorili sme kultúru nepriebojných, slabých a krehkých ľudí, ktorí nevedia plniť sľuby, zdráhajú sa čomukoľvek oddať a zavrhnú vlastné ciele vo chvíli, ak sa vyskytne aj najmenšia prekážka.”

Orátor si nahlas povzdychol.

„Ťažkosti sú dobré. Dosiahnuť veľkoleposť a uvedomiť si svojho vnútorného génia má byť ťažký šport. Iba tí, čo majú dostatok oddanosti na dosiahnutie ohnivých okrajov svojich hraníc, ich budú vedieť rozšíriť. A utrpenie, ktoré zažijete na ceste za realizovaním svojej unikátnej moci, najsilnejších schopností a najcieľavedomejších plánov, je jedným z najväčších zdrojov ľudského uspokojenia. Kľúčom ku šťastiu – a vnútornému pokoju – je vedomie, že ste spravili všetko, aby ste získali svoju odmenu a vášnivo investovali do hűževnatého úsilia stať sa najlepším človekom, akým môžete byť. Legendárny jazzový

hudobník Miles Davis neúnavne rozširoval hranice svojej oblasti, aby naplno využil veľkolepý potenciál ukrytý v sebe samom. Michelangelo sa pri produkovanií skvostného umenia nesmierne obetoval po mentálnej, emocionálnej, fyzickej a duševnej stránke. Rosa Parks, obyčajná krajčírka s výnimočnou odvahou, prežila surové ponižovanie, keď ju zatkli za to, že neuvôlnila miesto v segregovanom autobuse, čím spustila hnutie za občianske práva. Charles Darwin demonštroval odhodlanie nutné pre dosiahnutie brilantnosti, keď študoval fúzonôžky – áno, fúzonôžky... študoval ich celých osem rokov, až potom sformuloval svoju svetoznámu teóriu evolúcie. Takú oddanosť zdokonaľovaniu svojho remesla by väčšina nášho moderného sveta, ktorý trávi obrovskú časť svojho nenahraditeľného života sledovaním sérií ‚selfie‘ fotiek, raňajok virtuálnych priateľov a hraním násilných počítačových hier, považovala za ‚šialenú,‘ poznamenal Orátor a prebehol pohľadom po ľuďoch v miestnosti, akoby sa chcel každému z nich pozrieť do očí.

„Stephen King, predtým, ako vydal *Carrie*, román, ktorým sa preslávil, pracoval ako učiteľ tvorivého písania na stredných školách a pracovník v práci,“ pokračoval postarší prednášateľ. „Ach, a mali by ste vedieť, že autora tak znechutilo odmietanie a zavrhovanie tohto diela, že rukopis, ktorý napísal vo svojej zanedbanej maringotke, zahodil do koša. Už nemal síl ďalej bojovať. Manželka Tabitha objavila rukopis, kým bol jej manžel preč. Striasla z neho cigaretový popol, prečítala si ho a povedala mužovi, že je úžasný. Až potom ho King nechal vydať. Ako preddavok na práva na vydanie knihy dostal úbohých dvetisícpäťsto dolárov.“

„To myslíte vážne?“ zamumlala žena sediaca pred pódium. Mala na hlave výrazný zelený klobúk, z ktorého trčalo veľké šarlátové pero, a očividne jej nezáležalo na tom, čo si o jej poznámke pomyslia ostatní.

„Myslím,“ reagoval Orátor. „A hoci Vincent van Gogh namaľoval za svoj život deväťsto malieb a tisíc kresieb, oslavovať ho začali až po smrti. Jeho motiváciou na maľovanie nebola túžba ega po svetskej sláve, ale múdrejší inštinkt, ktorý ho nútil vidieť, akú kreatívnu silu by mohol vyjadriť bez ohľadu na to, koľko trápenia by ho to stálo. Stať sa legendou nikdy nie je ľahké. Túto cestu by som však uprednostnil pred trápením zo zotrývania v priemernosti, akému je vystavené také množstvo potenciálne hrdinských ľudí,“ povedal Orátor pevným hlasom.

„Každopádne musím povedať, že to, čo vám spôsobuje najväčšie ťažkosti, zároveň prináša aj najväčšie príležitosti. Presvedčenia, ktoré vás rozrušujú; pocity, ktoré vás ohrozujú; projekty, ktoré vás stresujú; vyjadrenia vášho talentu, ktorým vaša nesebaistá časť vzdoruje, sú presne tým miestom, ku ktorému by ste sa mali priblížiť. Odvážne vykročte k bránam svojej veľkoleposti ako kreatívny producent, objaviteľ vlastnej slobody a životných možností. A potom rýchlo prijmite presvedčenia, pocity a projekty namiesto toho, aby ste vystavili svoj život zavrhnutia hodným spôsobom. Opäť získať vlastnú zabudnutú moc môžete len tak, že sa konfrontujete s tým, čo vás desí. Iba tak môžete dosiahnuť späť nevinnosť a úžas, ktoré ste stratili pri dospievaní.”

Zrazu začal Orátor kašľať. Najprv len potichu, potom sa však rozkašľal, akoby ho posadol sám diabol.

V zákulisí muž v čiernom saku s výraznými vlasmi ostrihanými na ježka niečo vruel do mikrofónu diskrétno zastrčeného v manžete košele. Svetlá zablikali, potom sa stlmili. Niektorí diváci sediaci pri pódiu sa postavili a nevedeli, čo majú robiť.

Neobyčajne pekná žena s vlasmi úhľadne začesanými do vrkoča s neveselým úsmevom vybehla po kovovom schodisku, po ktorom vyšiel Orátor pred svojou prednáškou. Oblečené mala obtiahnuté čierne šaty s ozdobným bielym golierom. V jednej ruke niesla telefón, v tej druhej ošúchaný zápisník. Jej červené topánky na vysokých podpätkoch klopkali, keď bežala k svojmu zamestnávateľovi.

Pribehla však neskoro.

Orátor sa zvalil na zem ako dobitý boxer s veľkým srdcom, no slabými schopnosťami v poslednom kole kedysi veľkolepej kariéry, ktorú mal ukončiť už pred mnohými rokmi. Starý prednášateľ nehybne ležal. Pri páde si udrhel hlavu a z rany mu vytekal maličký pramienok krvi. Jeho okuliare ležali neďaleko. V ruke stále zvieral vreckovku. Kedysi iskrivé oči zostávali zatvorené.

3. KAPITOLA

Nečakané stretnutie s prekvapivým cudzincom

„Nežíte, akoby ste mali pred sebou ešte desaťtisíc rokov.
Kým žijete, kým ešte existujete na tejto Zemi, usilujte sa stať
skutočne veľkou osobnosťou.“ — **Markus Aurélius, rímsky cisár**

Podnikateľka klamala ľuďom, ktorých stretla na seminári. Povedala im, že sa prišla naučiť Orátorove slávne techniky na exponenciálne stúpajúcu produktivitu a dozvedieť sa viac o neurovede osobného majstrovstva, ktorú vysvetľoval lídrom. Vraj očakávala, že vďaka metodológii gurua získa neprekonateľnú prevahu nad konkurentmi svojej firmy. Tá následne obsadí nesporne dominantnú pozíciu na trhu. Poznáme skutočný dôvod jej účasti: potrebovala v sebe obnoviť nádej. A zachrániť život.

Umelec prišiel na prednášku s túžbou pochopiť, ako oživiť kreativitu a znásobiť svoje schopnosti. Svojimi malbami chcel zanechať v umení nezmazateľnú stopu.

Bezdomovec zrejme preklízol do konferenčnej haly, keď sa nikto nepozeral.

Podnikateľka a umelec sedeli vedľa seba. Nikdy predtým sa nestretli.

„Myslíte, že je mŕtvy?“ spýtala sa umelca, ktorý sa pohrával so svojimi dlhými dreadmi v štýle Boba Marleyho.

Podnikateľka mala dlhú hranatú tvár. Vrásky na jej čele pripomínali brázdy na sedliakovom poli. Hnedé vlasy mala ostrihané na strednú dĺžku a upravené štýlom „som tu obchodne a neopováž sa mi skrížiť cestu“. Bola štíhla ako bežkyňa na dlhé trate. Mala útle ruky a z praktickej modrej značkovej sukne

jej vykúkali vrtké nohy. Jej oči pôsobili smutne. Odzrkadľovali sa v nich staré nevylicované rany a súčasný zmätok panujúci v jej milovanej firme.

„Nie som si istý. Je starý. Spadol dosť tvrdo. Bože, to bolo šialené. Nikdy som niečo také nevidel,“ odvetil umelec napäto a pritom sa pohrával s náušnicou.

„Predtým som jeho prácu nepoznala. Nie som na také veci,“ vysvetľovala podnikateľka. Zostala sedieť. Ruky si položila na blúzku krémovej farby, ktorú dopĺňal obrovský čierny motýlik štýlovo upevnený na krku. „Ale páčili sa mi mnohé jeho názory na súčasnosť, kde elektronické zariadenia ničia schopnosť sústrediť sa a premýšľať do hĺbky. Vďaka jeho slovám som si uvedomila, že si musím oveľa lepšie strážiť vlastné poznávacie schopnosti,“ pokračovala formálne. Nemala chuť vraviť o tom, čím skutočne prechádza. Chcela si uchrániť tvár významnej obchodníčky pripravenej postúpiť na vyššiu úroveň.

„Hej, isto je jednotka,“ odvetil umelec a tváril sa trochu nervózne. „Tak veľmi mi pomohol. Neverím, čo sa práve stalo. Neskutočné, čo?“

Bol maliarom. Keďže chcel zlepšiť svoju prácu a zároveň aj svoj život, držal sa zásad Orátorovej práce. Z nejakého dôvodu však démoni v jeho vnútri dokázali potlačiť jeho lepšie stránky. Preto nakoniec maril vlastné veľkolepé ambície a nádherne originálne myšlienky.

Umelec bol zavalitý. Bradu mu zdobila kozia briadka. Oblečené mal čierne tričko a dlhé šortky rovnakej farby, ktoré mu siahali pod uzlovité kolená. Kreatívnu uniformu dopĺňali aj čierne topánky s gumenými podrážkami, aké často nosia Austráľčania. Obe ruky a ľavú nohu mu zdobila fascinujúca kaskáda tetovaní. Jedno z nich hlásalo: „Boháči sú podvodníci“. Ďalšie bolo kópiou výroku Salvádora Dalího, slávneho španielskeho umelca. Stálo v ňom: „Neberiem drogy. Ja som droga.“

„Zdravím, ľudkovia,“ neprímerane nahlas sa ozval bezdomovec, hoci sedel len niekoľko radov za podnikateľkou a umelcom. Hľadisko sa ešte vždy vyprázdňovalo a zvukoví technici hlučne odpratávali veci z pódia. Zamestnanci prevádzkovateľa sály zametali dlážku. V pozadí hrala upokojujúca hudba *Nightmares on Wax*.

Obaja noví známi sa obrátili a uvideli človeka s divoko rozstrapatenými vlasmi, tvárou, ktorá akoby nebola oholená celé desaťročia, a dokrkvaným, príšerne špinavým oblečením.

„Áno?“ spýtala sa podnikateľka tónom chladným ako ľadová kryha za polárnym kruhom. „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Hej, braček, čo sa deje?“ ozval sa umelec súciteľšie. Bezdomovec vstal, došuchtal sa k nim a sadol si hneď vedľa. „Myslíte, že ten guru skapal?“ opýtal sa a odtrhol si kus chrasty na zápästí.

„Neviem,“ odvetil umelec a točil si medzi prstami ďalší dred. „Dúfam, že nie.“

„Páčil sa vám seminár? Fandíte tomu, čo ten dedo vravel?“ pokračoval otrhaný cudzinec.

„Jasnačka,“ pritakal umelec. „Milujem jeho prácu. Nie je ľahké žiť podľa toho všetkého, ale v tom, čo vraví, je veľká hĺbka. A sila.“

„Nie som si tým taká istá,“ podotkla podnikateľka cynicky. „Páči sa mi veľa z toho, čo som tu dnes počula, no o niektorých veciach stále nie som presvedčená. Potrebujem čas, aby som to všetko spracovala.“

„Nuž, ja si myslím, že je *numero uno*,“ zhodnotil bezdomovec a odgrgol si. „Vďaka Orátorovmu učeniu som zarobil celý majetok a užíval som si svetový život. Väčšina ľudí si praje, aby sa im diali neobyčajné veci. On ma učil, že výnimoční ľudia k sebe *privolávajú* výnimočné veci. A najlepšie na tom je, že mi nielenže poskytol tajnú filozofiu na uskutočnenie svojich snov, ale dal mi aj metódy – taktiku a nástroje – na pretavenie informácií na výsledky. Jeho revolučné myšlienky o zavedení neobyčajne produktívnej rannej rutiny celkom zmenili spôsob, akým som vplýval na oblasť svojho záujmu na trhu.“

Po bezdomovcovom čele, tesne nad pravým okom, sa tiahla kľukatá jazva. Jeho sivá brada pôsobila hrozivo. Okolo krku mal náhrdelník z korálikov. Pripomínal tie, ktoré nosia indickí svätí muži vo svojich chrámoch. Hoci očividne preháňal, takže pôsobil duševne labilne, a navyše jeho zjav prezrádzal dlhoročný život na ulici, v hlase sa mu miestami ozývala panovačnosť. Z očí mu vyžarovala levia sebadôvera.

„Totálny pomätenec,“ zašepkala podnikateľka umelcovi. „Ak ten má majetok, ja som Matka Tereza.“

„Pravda. Asi je to blázon,“ odvetil umelec. „Ale všimnite si tie obrovské hodinky.“

Na ľavom zápästí bezdomovca, ktorý mohol mať pred sedemdesiatkou, boli pripnuté jedny z tých masívnych hodínok, ktoré si často berú britskí

manažéri investičných fondov na večere do Mayfair. Mali strieborný číselník obklopený obručou z nerezovej ocele, červenú hodinovú ručičku tenkú ako ihla a minútovú ručičku farby zapadajúceho slnka. Tento pozoruhodný symbol cti sa upínal na ruku širokým čiernym gumeným remienkom, čo luxusným hodinkám dodávalo potápačský zjav.

„Pokoje môžu stáť stotisíc,“ poznamenala podnikateľka diskrétno. „Niektorí ľudia v mojej firme si také hodinky kúpili deň po našom vstupe na burzu. Bohužiaľ, ceny akcií šli ku dnu, ale tie prekliate hodinky si nechali.“

„Ktorá časť Orátorovho prejavu sa vám páčila najviac?“ spýtal sa bezdomovec a stále si škriabal zápästie. „Boli to tie veci o psychológii génia, s ktorými začal? Alebo tie neuveriteľné modely, čo používajú miliardári na nakopnutie produktivity, ktoré strčil doprostred prejavu? Možno vás najviac očarila všetka tá neuro-biológia, ktorá spôsobuje vrcholovú výkonnosť. Alebo vás najviac oslovila jeho teória o zodpovednosti za dosiahnutie veľkoleposti, zatiaľ čo pracujeme na zlepšení podmienok celého ľudstva, ktorou nás previedol pred tým dramatickým koncom?“ Bezdomovec na oboch žmurkol. A potom vrhol pohľad na svoje veľké hodinky.

„Hej, ľudkovia, bola to sranda. Ale na sto percent viem, že čas je jedným z našich najvzácnejších tovarov. Warren Buffett, brilantný investor, povedal, že bohatí investujú do času, chudobní do peňazí. Takže s vami smrteľníkmi nemôžem dlho pobudnúť. Mám stretko so stíhačkou a pristávacou dráhou. Viete, čo tým myslím?“

„Asi má preludy,“ pomyslela si podnikateľka. „Možno si spomeniete aj na tento Buffetov výrok: ‚Kupujem si drahé saká. To len na mne vyzerajú lacno.‘ Naozaj nechcem byť nezdvorilá, ale nie som si istá, ako ste sa sem dostali. Navyše nemám predstavu, odkiaľ ste vzali tie veľké hodinky alebo o akej stíhačke rozprávate. A... prosím, prestaňte takto rozprávať o tom, čo sa stalo na prezentácii. Nie je na tom nič smiešne. Vážne, ani neviem, či ten pán ešte dýcha.“

„Čistá pravda,“ súhlasil umelec a hladil si briadku. „To sa nerobí. A prečo rozprávaš ako surfista?“

„Hej, ľudkovia, len pokoj,“ povedal bezdomovec. „V prvom rade som surfista. Ako tínedžer som strávil celé roky na surfe v Malibu. Kedysi som